

har bemærket — ere af saadan Beskaffenhed, at der let kunde være Grund til Frygt for, at de paa enkelte Steder i Landet vilde være af mindre Hensigtsmæssighed, og at netop de Tilfælde, der omhandles her, ere af dem, hvor jeg sætter Priis paa at indhente de locale Autoriteters Erklæringer. Jeg er ellers ikke af dem, der just holde meget paa at indhente Erklæringer, navnlig i almindelige Sager; men her ere netop eiendommelige Forhold, og jeg troer derfor ikke at burde gaae ind paa at optage Bestemmelserne i §§ 11 og 12 i en Lov, inden slige Erklæringer foreligge. Den meget ærede Ordfører har bemærket, at han ikke indseer, hvorledes man kunde gaae frem paa anden Maade, end at tage alle de Folk, der være tilstede, og navnlig har han meent, at det ikke kunde nytte at henvise Bedkommende til at leie Folk. I og for sig er der noget Rigtigt i denne Bemærkning; men paa den anden Side maa jeg bemærke, at dog ikke alle Folk hver Dag ere paa Sneefastningsarbejde, og at det netop er forudsat i selve Majoritetens Udcast, at der bliver Friidage. Paa disse Dage maatte altsaa de Bedkommende, der være ansatte til et større Arbejde, end de kunne præstere med egne Folk, kunne faae andre.

Mr. W. Bruun: Den meget ærede Ordfører gjorde stærkt gjældende, at det Arbejde, der blev nødvendigt, var en Følge af Naturbegivenheder, der fordrede enieblikkelig Afhjælpning. Hvis jeg forskod ham ret, var det egentlig derpaa, han grundede sin Argumentation imod hvad jeg havde tilladt mig at ytre. Jeg troer dog rigtignok, at det er at lægge for megen Vægt paa dette Forhold, der vil naturligtvis godt kunne ordnes ved Regulativer, fremkomne fra Communalbestyrelserne. Der vil ved saadanne Regulativer meget vel kunne bestemmes, hvor Arbeidskraften skal tages, naar Arbejdet bliver nødvendigt; jeg kan endogsaa ikke see rettere, end at den meget ærede Ordfører ved saa stærkt at fastholde dette, for at være consequent, maatte opstille Reglen i § 11 som ufravigelig og dermed tilintetgjøre den Frihed, der indrømmes Communalbestyrelserne til at fastsætte Regulativer. Sagen vil i Virkeligheden — troer

jeg — ikke stille sig saa vanstelig. Ved et Regulativ fra Communalbestyrelsen med Amtsrådets Sanction vil man kunne tage Hensyn til de forskjellige Momenter. Det er ingenlunde sagt, at Hartornet skal være det ene Afgjørende — idetmindste staaer det ikke i Udcastet, — der kan tages forskellige Momenter med, og jeg troer ikke, at det er yttret af Noget, at det er Hartornet alene, der skal være det Afgjørende. Jeg mener altsaa, at ved saadanne Regulativer kunne de forskellige Momenter tages i Betragtning. Der kan finde en Fordeling Sted, uden at man behøver at holde sig til en saadan aldeles lige Fordeling paa alle Personer; deri er det netop, at jeg for mit Bedkommende afsliger fra Majoriteten, idet jeg anerkjender, at det omhandlede Arbejde er et saadant, som i Nødtilfælde kan kræves af Alle, men som det ikke er nødvendigt at kræve udført lige af Alle, navnlig da det ved Regulativer forveien kan fordeles. Den meget ærede Ordfører kom tilbage til Spørgsmaalet om Byrden for de Fattige. Jeg troer allerede ved hvad jeg først tillod mig at ytre at have sagt, at jeg ikke her finder nogen Anke mod Udvalgets Forslag. Jeg veed meget vel, at det var Noget, som Udvalget aldrig vilde have overseet, og erkjender, at navnlig den meget ærede Ordfører ikke behøver at værges sig imod Mangel paa Hensyn til de Fattige; der er ganske vist efter min Mening sørget for de Fattige ogsaa ved Udvalgets Majoritets Forslag.

Nørgaard: Jeg har begjæret Ordet for at give nogle ydere Oplysninger om denne Sag og navnlig med Hensyn til den Deel af Sagen, som egentlig har bevirket Adskillelsen mellem Fleertallet og Mindretallet i Udvalget. Havde Sagen stillet sig saaledes, som det er omtalt af den ærede 1ste Landsthingmand for 9de Kreds (Mr. P. Bruun), da var der jo selvfølgelig ikke blevet noget Mindretal i Udvalget i denne Henseende. Jeg har i Betænkningen, som den ærede Forsamling har seet, tilladt mig at udtale, at jeg synes, at man fik mere sig mere fra den sande Ligeagtelse, og med Hensyn til Styrken og Evnen til at bære Byrden, naar man vedtager